

# ஜாய்ஸ் மேயர்

தேவனுடைய வேளையே சிறந்தது என்று நம்பக் கற்றுக் கொள்தல்

எப்பொழுது,  
தேவனே,  
எப்பொழுது?

எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

தேவனுடைய வேளையே சிறந்தது  
என்று நம்பக் கற்றுக் கொள்தல்

---

ஜாய்ஸ்  
மேயர்

தமிழாக்கம்  
ஜமிலா பால்



JOYCE MEYER  
ministries

Post Bag No. 1, Jubilee Hills, b Hyderabad - 500 033.

Unless otherwise indicated, all Scripture quotations taken from the King James Version of the Bible.

Scripture quotations marked AMP are taken from the Amplified Bible, Old Testament copyright © 1965, 1987, by Zondervan Corporation, Grand Rapids, Michigan, New Testament copyright © 1958, 1987, by the Lockman Foundation, La Habra, California. Used by permission.

***When, God, When?*** (Tamil)  
*Learning To Trust In God's Timing*

Printed by  
Caxton Printers, Hyderabad - 500 004.

# உள்ளே



முகவுரை

1. நேரமும் நம்பிக்கையும் 5
2. ஏற்ற காலம் 9
3. குறித்த காலம் 15
4. அழைப்பு 17
5. அபிஷேகம் 21
6. பிரித்தெடுத்தல் 29
7. காத்திருந்து களைத்துப் போனீர்களோ? 33
8. பொறுமை, பிளீஸ்! 39
9. என் கனவு நனவாவது எப்பொழுது? 43

# முகவுரை



எப்பொழுதும் நம் மீது தமது கண்களைப் பதித்திருக்கும் எல்லாம் அறிந்த தேவனைச் சேவிப்பவர்கள் நாம். தேவனுக்குத் திகைப்பூட்டுவது எதுவும் இல்லை. எதுவானாலும் சரி, அது நடைபெறுவதற்கு முன்பே அவர் அதை அறிந்திருக்கின்றார். சங்கீதம் 139, அவர் நமது நினைவுகளைத் தூரத்திலிருந்து அறிந்திருக்கிறார் என்றும் நம் நாவில் சொல் பிறவாததற்கு முன்னே என்ன சொல்லப் போகிறோம் என்று அறிந்திருக்கிறார் என்றும் கூறுகின்றது. நம்மில் பெரும்பாலானோர் நம்பிக்கை என்ற பகுதியில் இன்னும் வளரவும், எப்பொழுது? - என்ற அந்தப் பெரிய கேள்வியைக் கேட்க வாய் திறவாமல் இருக்கவும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

இது அநேகரால் அடிக்கடி எழுப்பப்படும் கேள்வி என்பதால், இதைக் குறித்துத் தேவன் என்னோடு பகிர்ந்து கொண்ட இரகசியங்களை உங்களுக்கும் அறியத் தர வேண்டும் என்ற நோக்குடனே இந்நூலை எழுதியுள்ளேன். எனது வாழ்வின் பெரும்பகுதியை பொறுமையற்றும், வெறுப்புற்றும், ஏமாற்றத்திலும் கழித்திருக்கிறேன். பல வித அனுபவங்கள் வாயிலாக, எல்லாம் அறிந்தவரை நம்பப் படித்துக் கொண்டேன்.

தாவீது இராஜாவின் வார்த்தைகளில் சொல்வோமானால், “என் காலங்கள் உமது கரத்தில் இருக்கிறது” (சங்.31:15) என்று நம்பியவர்களாக, அவரில் நீங்கள் இளைப்பாறுதல் கண்டு கொள்ள வேண்டுமென ஜெபிக்கிறேன்.



# நேரமும் நம்பிக்கையும்

“நானோ, கர்த்தாவே, உம்மை  
நம்பியிருக்கிறேன்;  
நீரே என் தேவன் என்று சொன்னேன்.”

“என் காலங்கள் உமது கரத்தில் இருக்கிறது;  
என் சத்துருக்களின் கைக்கும் என்னைத் துன்பப்  
படுத்துகிறவர்களின் கைக்கும் என்னைத்  
தப்புவியும்.”

சங்கீதம் 31:14, 15

இந்தச் சங்கீதத்தில், சங்கீதக்காரன் தேவனே தன்னை விடுவிப்பார் என்று நம்பியிருந்ததாக, சரியான நேரத்தில் தன்னை விடுவிப்பார் என்று நம்பியிருந்ததாகச் சொல்கிறான். நமது நம்பிக்கை, “என் காலங்கள் உமது கரத்தில் இருக்கிறது” என்று சொல்லக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.

நம்பிக்கையானது, சில கேள்விகளுக்குப் பதிலே கிடைக்காது என்றும், நமக்கு எல்லாப் பதில்களும் தெரியவில்லை என்றாலும் தேவனுக்குத் தெரியும், ஆகவே நமது காலங்களை அவர் கரத்தில் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்றும் ஏற்றுக் கொள்வதே எனக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். நமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் ஏற்ற மிகச் சரியான வேளையை அவர் குறித்து வைத்திருக்கிறார். நாம் அனைவருமே நமது வாழ்க்கைகளில் நன்மையான காரியங்கள் நடைபெற வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம் - அதுவும் *பிறகு அல்ல, இப்பொழுதே!*

## எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

கிறிஸ்தவ வாழ்வில் நாம் முதிர்ச்சியடைய, அடைய, இப்பொழுது அல்ல, தேவனுடைய மிகச் சரியான வேளையில் காரியங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளப் படித்துக் கொள்கிறோம். எபிரெயர் 11:1 “விசுவாசமானது நம்பப் படுகிறவைகளின் உறுதியும், காணப் படாதவைகளின் நிச்சயமுமாய் இருக்கிறது” என்கிறது. நாம் எல்லாச் சமயங்களிலும் இப்பொழுதே விசுவாசம் கொள்ளலாம், ஆனால் எல்லாச் சமயங்களிலும் இப்பொழுதே அதன் வெளிப்பாட்டைக் காணமுடியாது.

தேவனை நம்புவது என்பது பல வேளைகளில் செய்யப்பட வேண்டியதை தேவன் எப்படி செய்து முடிக்கப் போகிறார் என்றும், அதை எப்பொழுது செய்யப் போகிறார் என்றும் அறியாதிருப்பதாகும். “தேவன் ஒருபொழுதும் பிந்தி வரமாட்டார்” என்று நாம் கூறுவதுண்டு. ஆனால் பொதுவாக அவர் முந்தியும் வருவதில்லை. ஏன்? ஏனென்றால், இவ்விதமான தருணங்களை, நாம் அவர் மீது வைத்துள்ள விசுவாசத்தை அதிகரிப்பதற்குப் பயன் படுத்துகிறார். காத்திருக்கும் நேரங்களில் நாம் வளருகிறோம்.

எங்களுடைய ஊழியப் பங்களாளர்களில் ஒருவர் திடீரென்று, எதிர்பாராத ஒரு வரியைக் கட்ட வேண்டியதாயிற்று. அதற்காக தேவனையே நம்பியிருந்தனர். அவர்கள் வரியைக் கட்ட வேண்டிய கடைசி நாள் ஏப்ரல் 15 ஆகும். அத்தம்பதியர் தங்களுக்குத் தேவைப்பட்ட அற்புதத்திற்காகத் தேவனை விசுவாசித்து, வார்த்தையில் ஜீவன் ஊழியத்திற்கு ஒரு விசேஷித்த காணிக்கை கொடுத்தனர். ஏப்ரல் 14-ஆம் நாள் அவர்களுக்குத் தேவையான பணம் கிடைத்தது. ஏப்ரல் 1-ஆம் தேதியோ, 5-ஆம் தேதியோ ஏன் கிடைக்கவில்லை? சில சமயங்களில் தேவன் கடைசி நாள் அல்லது நிமிடம் வரை தாமதிப்பது ஏன்?

காரணம், அவர் நமக்கு நம்பிக்கையில் பாடம் கற்றுக் கொடுக்கிறார்! நம்பிக்கை என்பது பிறப்புரிமை அல்ல; அது கற்கப்

பட வேண்டியது! நம்பிக்கை வைக்க வேண்டிய பல சூழ்நிலைகளின் வழியே கடந்து செல்வதன் மூலம் தேவனில் நம்பிக்கை வைக்கக் கற்றுக் கொள்கிறோம். தேவன் உண்மையுள்ளவராய் இருக்கிறார் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் காண்பதன் மூலம், நம்மில் நம்பிக்கை வைப்பதை விட்டு, மெல்ல மெல்லத் தேவனுடைய இளைப்பாறுதலுக்குள் பிரவேசித்து, நமது நம்பிக்கையை அவர் மேல் வைக்கிறோம்.

இதை இவ்விதமாக நோக்குகையில், காலம் அல்லது வேளை என்பது தேவனில் நம்பிக்கை வைக்கப் படிப்பதில் எவ்வளவு பெரிய பங்கு வகிக்கிறது என்று எளிதில் காணலாம். நாம் கேட்டதை எல்லாம் உடனுக்குடன் தேவன் செய்வார் என்றால், நாம் ஒரு நாளும் வளரவே மாட்டோம். நேரமும் நம்பிக்கையும் இரட்டையர் போன்றவை. அவை ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து கிரியை செய்பவை.



# 2



## ஏற்ற காலம்

லேவியராகமம் 26:4, “நான் ஏற்ற காலத்தில் உங்களுக்கு மழை பெய்யப் பண்ணுவேன்” என்கிறது. கலாத்தியர் 6:9 “நன்மை செய்கிறதில் சோர்ந்து போகாமல் இருப்போமாக; நாம் தளர்ந்து போகாதிருந்தால் ஏற்ற காலத்தில் அறுப்போம்” என்று கூறுகிறது. “ஏற்ற காலத்திலே தேவன் உங்களை உயர்த்தும் படிக்கு, அவருடைய பலத்த கைக்குள் அடங்கியிருங்கள்” என 1பேதுரு 5:6 புத்தி சொல்கிறது.

ஏற்ற காலம் என்பது எப்பொழுது? ஏற்ற வேளை என்பது, நாம் தயாராகி விட்டோம், நம்மோடு சம்பந்தப்பட்ட எல்லாரும் தயாராகி விட்டனர், எல்லாம் தேவனுடைய மொத்தத் திட்டத்தில் சரியாகப் பொருந்தி விட்டது என்று தேவன் அறியும் வேளையே என்பது என் கருத்து. தனிநபர்களாகிய நம் ஒவ்வொருவருக்கும் தேவன் தனித்தனித் திட்டங்கள் வைத்திருக்கிறார், கூடவே, முழு உலகத்திற்குமான ஒட்டு மொத்தத் திட்டம் ஒன்றும் வைத்திருக்கிறார்.

என் ஊழியத்திலே சிறப்பாக எதுவுமே நடைபெறாததைக் கண்டு நான் வெறுப்புற்ற சமயம் என் நினைவில் வருகிறது. தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்க நான் அபிஷேகிக்கப் பட்டிருக்கிறேன் என்று அறிந்திருந்தேன். ஆனால் ஏனோ எனக்கு எங்குமே கதவுகள் திறக்கவில்லை. நான் ஆண்டுக் கணக்காகக் காத்திருந்தது போலிருந்தது. நான் தயாராகி விட்டதாகவும் உணர்ந்தேன். நான் தேவனோடு ஒத்துழைத்திருந்தேன். அவர் என்னில் மகத்தான கிரியை நடப்பித்திருந்தார். என்றாலும் ஏன்

ஒன்றுமே நடக்க மாட்டேன் என்கிறது. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. “தேவனே இன்னும் எதற்காகக் காத்திருக்கிறீர்? நான் தான் தயாராகி விட்டேனே!” என்று கேட்டது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. தேவனோ, “நீ தயாராகி விட்டாய் தான், ஆனால் உன்னோடு சம்பந்தப் படப் போகிற சிலர் இன்னும் தயாராகவில்லை, நான் அவர்களில் இன்னும் கிரியை செய்து கொண்டிருக்கிறேன், ஆகவே நீ இப்பொழுது அவர்களுக்காகக் காத்திரு” என்று பதிலளித்தார்.

ஒன்றைக் கவனியுங்கள். தேவன் மக்களைத் தள்ளவோ, கட்டாயப் படுத்தவோ, எப்படியாவது தன் வழிக்குச் சரிக்கட்டவோ மாட்டார். அவர் வழி நடத்துகிறார், ஆவலைத் தூண்டுகிறார், ஆலோசனை தருகிறார். அவருடைய நோக்கங்களுக்கென்று தங்கள் சுயசித்தங்களை விட்டுக் கொடுப்பது ஒவ்வொரு நபரின் பொறுப்புமாகும். ஒரு சிலருக்கு, வேறு சிலரைக் காட்டிலும், இதைச் செய்வதற்கு நீண்ட நேரம் பிடிக்கிறது.

எனவே, ஒன்றாக இணைந்து உழைக்கக் கூடிய ஒரு கூட்டம் மக்களைத் தேவன் உருவாக்குகையில், அவர்களில் ஒரு சிலர் மட்டும் மற்றவர்களுக்கு முந்தியே தயார் நிலையை அடைந்து விடக்கூடும். அந்தக் கூட்டமோ, நிறுவனமோ உருப்பெறும்போது, அவர்கள் தேவனுடைய திட்டத்தையும் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள், சில சமயங்களில் ஒருவரை ஒருவர் கூட நன்றாக அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். எனவே நிலைமை சிக்கலாகிறது.

இதற்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம், ஒரு தனிநபர் தனக்கென்று ஒரு பூரணமான வாழ்க்கைத் துணை வேண்டுமென ஜெபிப்பதாகும். தேவன், உண்மையில், அந்தத் துணையை ஆயத்தம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கிறார். ஆனால் ஜெபிக்கின்ற நபருக்கு, திரை மறைவில் என்ன நடக்கிறது என்று காணும் வாய்ப்பு இல்லாததால், ஜெபத்தில் காத்திருந்து, காத்திருந்து

சலிப்புத் தட்டி விடுகிறது. கிறிஸ்தவ வாழ்வில் முதிர்ச்சி பெற்றவரான, ஆவியின் கனி நிறைந்தவரான, ஒருவேளை ஆண்டவரின் பணிக்கென அழைப்புப் பெற்றவரான ஒரு நபருக்காக ஜெபிக்கின்ற தனி நபர்கள், அவர்களிடம் வாழ்க்கைத் துணைகள் வந்து சேரும் போதே முழுமை பெற்றிருக்க வேண்டியதிருப்பதால், தங்கள் “ஸ்பெஷல் ஆர்டர்” துணைகளைப் பெற நீண்ட காலம் காத்திருக்க வேண்டியதாகிறது. ஏனெனில் அவர்கள் உருவாக்கப்பட நேரம் எடுக்கிறது. அது ஓரிரவில் நடைபெறக் கூடிய காரியமல்ல. எனினும், தேவன் அவர்களுக்கென மிகச் சரியான நபரை வைத்துள்ளார்.

டேவுக்கு நான் விரைவிலேயே கிடைத்து விட்டேன், அதற்குக் காரணம் அவர் அப்படியிருக்க வேண்டும், இப்படியிருக்க வேண்டும் என்று கேட்காததுதான். அவர் தேவனிடம், தனக்கு ஒரு மனைவி வேண்டும், அவள் தனக்கு ஏற்றவளாக இருக்க வேண்டும், தன் வாழ்வில் உதவி தேவைப்படும் ஒரு பெண்ணாக இருக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே கேட்டார். அதற்காக சுமார் ஆறு மாதங்களோ, அல்லது ஒரு வருடமோ அவ்வப்போது ஜெபித்து வந்திருந்தார். நாங்கள் சந்தித்தோம், ஐந்து முறைகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வெளியே சென்றோம். பின் திருமணம் செய்து கொண்டோம். இந்தப் புத்தகம் அச்சிடப்படும் போது, 1994 இல், எங்களுக்குத் திருமணமாகி இருபத்தெட்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. (அதாவது, 2003இல் 37 ஆண்டுகள்!). நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து வெளியே சென்ற அந்த முதல் நாள் மாலையிலேயே நான் தான் அவருக்கு ஏற்றவள் என்று கண்டு கொண்டாராம் டேவ்! ஆனால், உடனே கேட்டால் நான் எங்கே பயந்து நடுங்கி விடுவேனோ என்று அஞ்சியதால், ஐந்து முறை சந்தித்த பிறகு தான் திருமணம் பற்றிப் பேச செடுத்தாராம்!

எங்களுக்கு மணமாகி மூன்றே வாரங்கள் தான்

முடிந்திருந்தன. உண்மையிலேயே, எனக்கு ஏகப்பட்ட பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன, ஏராளமான உதவி தேவைப்படும் என்று முடிவு கட்டினார் டேவ்! டேவின் ஜெபத்திற்கு விரைவாகப் பதில் வந்தது; ஆனால், நான் தேவனில் வளர வேண்டியதிருந்த, எனது கசப்பான கடந்த காலத்தின் பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியதிருந்த அந்த ஆண்டுகளில் அவர் வேதனையான நேரங்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

அந்தக் கடினமான ஆண்டுகளை என்னோடு சேர்ந்து கையாளுவதற்கு ஏற்ற பக்குவமும் முதிர்ச்சியும் டேவிடம் இருந்தது என்பது தேவனுக்குத் தெரியும். ஆகவே தான், அவர் கேட்டதும் அவருடைய ஜெபத்துக்குப் பதில் கொடுத்து விட்டார். டேவ், ஏகப்பட்ட பிரச்சனைகள் உள்ள ஒரு நபருக்கு உதவக் கூடிய திறன் பெற்றிருந்தார். தேவன் தன்னை அப்படிப் பயன்படுத்தும் படி டேவ் விரும்பினார், எனவே தேவனும் பயன்படுத்தினார். ஒருவேளை அப்படி சமாளிக்கும் திறமை, முதிர்ச்சி அவருக்கு இல்லாதிருந்தால், அல்லது ஒரு முதிர்ச்சியும் பக்குவமுமான பெண் தான் தனக்கு வேண்டுமென டேவ் ஜெபித்திருந்தால் ஏற்ற வேளை வரும் வரை தேவன் தாமதித்திருப்பார். டேவ் கேட்டுக் கொண்ட நிலைமைக்கு நான் வரும் வரை, என்னில் பெரிய கிரியைகளைச் செய்து முடிக்க தேவன் நேரம் எடுத்திருந்திருப்பார்.

நான் இங்கே சொல்ல வரும் விஷயம் என்னவென்றால், நாம் தேவ சமூகத்தில் காத்திருந்து ஜெபிக்கையில், நமது ஜெபத்திற்குப் பதில் கொடுக்கும் பொருட்டு, பல மக்களின் வாழ்க்கைகளில் அவர் கிரியை செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். அப்படி நம்புவது, காத்திருப்பதை இன்னும் சகிக்கக் கூடியதாக்கும்.

பண விஷயங்களில், ஏற்ற காலம் என்பது எதைக் குறிக்கிறது என்று பார்ப்போம். 3 யோவான் 2, “பிரியமானவனே உன் ஆத்துமா வாழ்கிறது போல, நீ எல்லாவற்றிலும் வாழ்ந்து

சுகமாயிருக்கும்படி வேண்டுகிறேன்” என்று சொல்கிறது. “உன் ஆத்துமா வாழ்கிறது போல” என்ற சொற்றொடர், நாம் கிறிஸ்தவ வாழ்வில் முதிர்ச்சி அடைவதைப் பொறுத்தே தேவன் செழுமையை அருளுவார் என்பதைக் காட்டுகிறது. “ஆத்துமா வாழ்கிறது” என்பது, நமது சிந்தை, சித்தம், உணர்வுகளை தேவன் எவ்வளவு சீக்கிரம் தமது சித்தத்திற்குக் கீழ் கொண்டு வர அனுமதிக்கிறோம் என்பதையே குறிக்கும்.

முதிர்ச்சி அடையநேரம் பிடிக்கும். எவ்வளவு நேரம் என்பது, தேவனுடைய திட்டத்தையும், அந்தத் திட்டத்துக்கு நாம் எவ்வளவு ஒத்துழைக்கிறோம் என்பதையும் பொறுத்தது. தேவன் நம்மை வெகுவாய் சேசிப்பதினால், நாம் பணத்தைச் சரியான படி கையாளும் முதிர்ச்சி அற்றவர்களாய் இருக்கும் பட்சத்தில், நமக்குச் செழுமையைத் தர மாட்டார். எனவே தான் கலாத்தியர் 6:9 இல் “நன்மை செய்கிறதில் சோர்ந்து போகாமல் இருப்போமாக; நாம் தளர்ந்து போகாதிருந்தால் ஏற்ற காலத்தில் அறுப்போம்” என்று கூறுகிறார். ஏற்ற காலம் என்பது, நாம் தயாராகி விட்டோம் என்று தேவன் அறியும் வேளையே அன்றி, நாம் தயாராகி விட்டதாக நாம் நினைக்கும் வேளை அல்ல.

குறைவான நேரத்தில் நிறைவான ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக் கொள்பவன் அகங்காரம் கொள்வான். அதனால் தான் புதிதாக மனந்திரும்பிய ஒருவனை, அதாவது ஒரு கற்றுக் குட்டியைத் தலைமைப் பதவிகளில் அமர்த்தக் கூடாது என்று வேதம் போதிக்கிறது. சரியான முதிர்ச்சி இல்லாதபடியால் அவர்கள் பெருமையும் தலைக்கனமும் உடையவர் ஆவர் (1 தீமோ. 3:6).

நமது வாழ்க்கையில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் ஏற்ற வேளை என்று ஒன்றுண்டு. தேவனுடைய மிகச் சரியான வேளையில் எதையும் பெற்றுக் கொள்வதில் பத்திரமும் பாதுகாப்பும் உண்டு. நான் தேவனுடைய பரிபூரண

## எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

---

சித்தத்தில் மட்டுமல்ல, அவருடைய பரிபூரண வேளையிலும் - ஓரடி முந்தியும் அல்ல, ஓரடி பிந்தியும் அல்ல - மிகச்சரியான வேளையிலும் இருக்கும் படியாக ஜெபிக்கிறேன்.

# 3



## குறித்த காலம்

அப்போஸ்தலர் 1:6-8 இல் சீஷர்கள் கடைசிக் காலங்களைப் பற்றி இயேசுவிடம் கேள்விகள் கேட்ட போது அவர், பிதாவானவர் தம்முடைய ஆதீனத்திலே, வைத்திருக்கிற காலங்களையும் வேளைகளையும் அறிகிறது உங்களுக்கு அடுத்ததல்ல என்றார். அதாவது, பிதாவானவரால் நியமிக்கப்பட்ட அல்லது குறிக்கப்பட்ட காலம், வேளை.

சீஷர்கள் இன்னும் கூட இயேசுவானவர் இப்பூவுலகில் ஒரு இராஜ்யத்தை நிறுவப் போகிறார் என்று தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர் அந்த இராஜ்யத்தை எப்பொழுது நிறுவப் போகிறார், அதை இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு எப்பொழுது அருளப் போகிறார் என்று கேட்டனர்.

தாம் நிறுவப் போவது ஒரு ஆவிக்குரிய இராஜ்யம், அது அவர்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது என்பதை எல்லாம் அவர்களுக்கு விளங்க வைக்க இயேசுவால் முடியவில்லை. ஞானம் இல்லாத அறிவு ஆபத்தானது என்று வேதம் கூறுகிறது. சீஷர்களுக்கு அந்த இராஜ்யம் என்ன என்பதே விளங்கவில்லை. அதை அவர் எப்பொழுது நிறுவப் போகிறார் என்று அவர்களுக்குச் சொல்வது ஆபத்தையே விளைவிக்கும்.

பல வேளைகளிலும் நாம் எப்பொழுது என்ற விபரத்தை அறிய விரும்புகிறோம். ஆனால் அதை அறிந்து கொண்டால் அந்த அறிவைப் பயன்படுத்தக் கூடிய ஞானம் நமக்கு இல்லாதிருப்பதால் தேவன் நமக்கு அந்த விபரத்தைத் தர

## எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

முடிவதில்லை. ஆபகூக் 2;3 குறித்த காலத்துக்குத் தரிசனம் இன்னும் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது முடிவிலே அது விளங்கும், அது பொய் சொல்லாது; அது தாமதித்தாலும் அதற்குக் காத்திரு; அது நிச்சயமாய் வரும், அது தாமதிப்பதில்லை” என்று கூறுகிறது. அது ஒருநாள் கூடப் பிந்தாது.

நியமிக்கப்பட்ட காலம் என்பது, மிகச் சரியான வேளை என தேவன் அறிந்திருக்கும் நேரமாகும். நாம் தேவனுக்கும் அவருடைய வல்லமைக்கும் முன்பாக நம்மையும் நமது எண்ணங்களையும் தாழ்த்தி, அவர் ஒரு விநாடி கூடப் பிந்த மாட்டார் என்று சொல்வதை நம்ப வேண்டும்.

நியமிக்கப்பட்ட காலம் என்பது, சில குறிப்பிட்ட காரணங்களுக்காக ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட, ஏற்படுத்தி வைக்கப்பட்ட நேரம் எனவும் பொருள்படும். நியமிக்கப்பட்ட வேளை வரும் வரை நாம் உள்ளே செல்ல முடியாது. தேவனுக்கென்று நியமிக்கப்பட்ட நேரங்கள் உண்டு. அல்லது, நமது வாழ்வின் காரியங்களுக்கென்று தேவன் ஏற்கனவே நியமனங்கள் செய்து வைத்து விட்டார் என்றும் கூறலாம். நாம் பேசாமல் பொறுமையுடன் காத்திருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை, ஏனெனில் என்ன ஆனாலும் சரி, அந்தக் குறிப்பிட்ட வேளை வந்தால்தான் எதுவும் நடக்கும், அதுவரை எதுவும் நடக்கப் போவதில்லை.





## அழைப்பு

தேவன் ஒரு நபரை ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தைச் செய்வதற்காக அழைப்பது, அதற்காக அந்நபரை விசேஷித்த முறையில் அபிஷேகிப்பது, அந்தப் பணிக்கென அவரைப் பிரத்தியேகமாகப் பிரித்தெடுப்பது ஆகிய இம்மூன்று காரியங்களுக்கிடையே பொதுவாக கால இடைவெளிகள் உண்டு. பல சமயங்களில் இந்த இடைவெளிகள் நீண்டவையும் கூட. அதிலும் குறிப்பாக, அந்த நபரை தேவன் பெரிய அளவில் பயன்படுத்தப் போகிறார் என்றால் கால இடைவெளிகள் அதிகமாகவே இருக்கும். “பெரிய” என்றால் “சர்வதேச அளவு” என்று பொருளல்ல. அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்களைத் தொடுமளவில் என்பதே பொருள். இந்த அத்தியாயத்திலும், இதைத் தொடர்ந்து வரும் அடுத்த இரண்டு அத்தியாயங்களிலும் இந்த மூன்று சம்பவங்களையும் தனித்தனியே பார்ப்போம்.

தேவன் ஒரு நபரை அழைக்கும்போது, அந்த அழைப்பு திடீரென்றும் வரலாம், அல்லது அந்த நபர் எப்படியோ எப்பொழுதும் அறிந்திருந்ததாகவும் இருக்கலாம். அமெரிக்க அதிபர்களில் ஒருவர் ஒரு பேட்டியில், தான் ஒரு சிறுவனாக இருந்த காலத்திலிருந்தே அதிபராகும் ஆசை கொண்டிருந்ததாகவும், எப்படியும் ஒரு நாள் தான் அமெரிக்க அதிபர் ஆவோம் என்று “அறிந்திருந்ததாகவும்” கூறியிருந்ததை எங்கோ வாசித்தேன்.

எனது அழைப்போ திடீரென்று வந்தது. ஒரு நாள் காலை படுக்கைகளைத் தட்டிச் சரி செய்து கொண்டிருந்தேன்.

ஆண்டவரின் குரல் தெள்ளத் தெளிவாக வந்தது “நீ உலகம் எங்கும் போய் என் வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கப் போகிறாய். பெரிய அளவிலான ஒலி நாடா போதனை ஊழியம் செய்யப் போகிறாய்”. அது காதில் கேட்கக் கூடிய குரல் அல்ல, ஆனால் என் மனதில் சத்தமாக, தெளிவாக ஒலித்த குரல். அந்த விநாடியிலிருந்து, அதுதான் நான் அடையப் போகும் இடம் என்பதை “அறிந்து கொண்டேன்”. தேவனுடைய வசனத்தைப் போதிக்க வேண்டும் என்ற தணியாத, பொங்கி வழியும் ஆர்வம் கொள்ளலானேன்.

அந்த நாளுக்கு முன்பு வரை, நான் தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதிக்கவும், பிரசங்கிக்கவும் அழைக்கப்பட்டவள் என்பதை நான் சற்றேனும் அறிந்திருக்கவில்லை. எனினும், இப்போது திரும்பிப் பார்க்கையில் என் வாழ்க்கை முழுவதும் ஆங்காங்கே குறிப்புப் பலகைகளைக் காண்கிறேன். எப்பொழுதுமே நான் சொல்ல விரும்புவதைத் தெள்ளத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் திறன் பெற்றிருந்தேன், யாரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில், எளிய நடையில் எழுதும் திறமையும் என்னிடம் இருந்தது. நான் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்கும்போதே மற்றவர்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணவும், ஆலோசனை பெறவும் என்னைத் தேடி வருவதுண்டு. மக்களின் வாழ்க்கைகளில் உள்ள சிக்கல்களைத் தீர்த்து, அவற்றைச் சரிப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆவல் அப்பொழுதே எனக்கிருந்தது. உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆரம்ப விழாவன்று எனது வகுப்பு மாணவர்களைப் பெரும் சாதனைகளுக்கு அறைகூவி அழைக்கும் விதமாக ஒரு சிற்றூரை வழங்கும் வாய்ப்பு எனக்கே கொடுக்கப்பட்டது. நான் ஒரு தொழில் ரீதியான மனோநல மருத்துவராகும் வகையில், உளவியல் படிப்பை எடுத்துப் படிக்கலாமா என்று கூட யோசித்தேன்.

டேவுக்கும் எனக்கும் திருமணமாகிப் பல ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரும் கூட நான் ஆண்டவருக்குள் வளர்ந்து வந்தேன்,

ஆனால் எனது கசப்பான கடந்த காலத்தின் விளைவாக என் வாழ்க்கையில் ஏகப்பட்ட சிக்கல்கள் இருந்தன. இதற்குள் எங்களுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்திருந்தார்கள். எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது, ஞாயிறு ஆராதனை முடிந்து வீடு திரும்பிய பின், இரவில் பிள்ளைகள் எல்லாரும் உறங்கி விட்டிருப்பார்கள். வீடே அமைதியாக இருக்கும், விளக்குகள் எல்லாம் அனைக்கப்பட்டிருக்கும். நானோ என் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு காலையில் போதகர் செய்த பிரசங்கத்தை மீண்டும் பிரசங்கித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அதாவது, பிரசங்க பீடத்தில் போதகருக்குப் பதிலாக நான் நின்று பிரசங்கிப்பேன்! இதை ஏன் செய்தேன் என்று அப்பொழுது எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் இப்பொழுது அறிந்து கொண்டேன்.

உங்கள் அழைப்பு மெல்ல மெல்லவோ அல்லது திடீரென்று ஒரு நாளிலோ வரலாம், ஆனால் அழைப்பு பெற்ற வேளையிலிருந்து நீங்கள் ஆயத்தமாக்கப் படுகிறீர்கள்.



## அபிஷேகம்

ஆயத்தமாகும் நாட்களில், அபிஷேகமானது குறிப்பிட்ட, திட்டவட்டமான கால அளவுகளில் அருளப்படுகின்றது. அபிஷேகம் என்பது, தேவன் நம்மை எதைச் செய்வதற்காக அழைத்தாரோ, அதைச் செய்வதற்காகப் பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மைப் பெலப்படுத்துவதாகும். பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குப் போதிக்கிறார், நம்மைத் திருத்துகிறார், பரிசுத்தப் படுத்துகிறார், நமக்கு உதவி செய்கிறார், நம்மைப் பலப்படுத்துகிறார். அவர் நம்மை எஜமானருக்குப் பயன்படக் கூடிய பாத்திரங்களாக வடிவமைக்கிறார். அவர் இதைச் செய்து முடிக்கப் பலப்பல வருடங்கள் பிடிக்கலாம்.

மோசேயைப் பற்றிப் பார்ப்போம். தனது மக்களை அடிமைத் தனத்திலிருந்து மீட்க வேண்டியதே தனது அழைப்பு என்று உணர்ந்திருந்தான். தீவிரமாய் அப்பணியில் இறங்கினான், ஒரு இஸ்ரவேலனைக் கொடுமையாய் நடத்திய ஒரு எகிப்தியனைக் கொண்டு போட்டான். விளைவு? அடுத்த நாற்பது ஆண்டுகளை ஒரு வனாந்தரத்தின் ஒரு ஓரத்தில், ஆடுகளை மேய்ப்பதிலும், தேவனை அறிவதிலும், தாழ்மையைக் கற்றுக் கொள்வதிலும் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவன் அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். பயிற்சி, அனுபவம், தாழ்மை இவைகள் இல்லாத ஒரு மனிதனால் தனது சொந்த ஊக்கத்திற்கும், தேவனுடைய வேளைக்கும் இருக்கும் வித்தியாசத்தைக் கண்டு கொள்ள முடியாது.

அபிஷேகமானது, ஆயத்தப் படுத்தும் முறைமையில் நாம்

எப்படி ஒத்துழைக்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்தே அருளப்படும். இலட்சக் கணக்கானோரைப் பஞ்சத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக எகிப்தின் அதிபதியாக நியமிக்கப்படும் படி தேவனால் அழைப்பு பெற்றிருந்த யோசேப்பை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். சிறுவனாயிருக்கையிலேயே இதையெல்லாம் பற்றி அவன் கனவுகள் கண்டிருந்தான். தனது உற்சாகத்தில், இந்தக் கனவுகளைத் தன் சகோதரரிடமும் போய்ச் சொல்லிவிட்டான். தங்கள் தம்பிக்கு முன் தாங்கள் பணிந்து குனிவதா? பேசாமல் அவனை யாருக்கோ விற்றுப் போட்டனர்.

யோசேப்பு பெருமைக்காக இதையெல்லாம் சொல்லவில்லை. அவன் ஒரு அருமையான பையன். ஆனால் தான் கண்ட கனவுகளை அவர்களிடம் சொல்லத் தேவையில்லை என்ற ஞானம் அவனிடம் இல்லை. தேவன் அவனது வாழ்வில் மிகக் கடினமான ஆண்டுகளை வரவிட்டார், ஆனால் அந்த ஆண்டுகள் தான் அவனை ஞானத்தில் பயிற்றுவித்தன. அவனது வாழ்க்கையின் அனுபவங்கள், அவனது வாழ்க்கையின் அழைப்புக்கு அவனை ஆயத்தப்படுத்தின. அவனது குடும்பத்தினர் மட்டுமல்ல, அவன் நம்பிக்கை வைத்திருந்த, அவனால் நன்மை பெற்ற நண்பர்களும் கூட அவனுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தனர். அவன் மீது பொய்யாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது, தவறாக நியாயந்தீர்க்கப்பட்டான், செய்யாத குற்றத்துக்காகத் தண்டிக்கப்பட்டான். அவனது கனவுகள் நிறைவேறுவதைக் கண்ணாரக் காண எத்தனையோ ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

இதே போன்ற அனுபவங்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் நமக்கும் ஏற்படுகின்றன, அவை நாம் வளர உதவுகின்றன. தேவனுடைய பணியில் இருப்பதற்கும், என்ன வந்தாலும் அயராமல் உறுதியாக நிற்பதற்கும் அவை நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகின்றன. தேவன் நமக்குத் துன்பத்தைக் கொண்டு வருவதில்லை; சாத்தானே கொண்டு வருகிறான். நம்மை

எப்படியாவது அழிக்க வேண்டுமென்பதே பிசாசின் குறி, ஆனால் தேவனோ அதை நமக்கு நன்மையாக மாற்றிப் போடுகிறார். இதை யோசேப்பும் அறிந்திருந்தான். எனவே தான் ஆதியாகமம் 50:20 இல் அவன் தனது சகோதரர்களிடம், “நீங்கள் எனக்குத் தீமை செய்ய நினைத்தீர்கள்; தேவனோ. . . அதை நன்மையாக முடியப் பண்ணினார்” என்று சொன்னான்.

தமது வசனத்தைப் பிரசங்கிக்க தேவன் என்னை அழைத்தபோது எனது குடும்பத்தினரும், நண்பர்களும் என்னைப் புறக்கணித்தனர். நான் தனிமைப்படுத்தப் பட்டேன், அது உன் உள்ளத்தை உடைத்தது. என்னைப் பற்றித் தவறாகப் பேசினார்கள், குறைகூறினார்கள், தவறாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். எனினும் நானும் துணிகரமும், துடிதுடிப்பும், ஞானமற்ற மாம்சீக வேகமும் நிறைந்தவளாகக் காணப்பட்டேன். சுருங்கச் சொன்னால், நான் என்னால் நிரம்பியிருந்தேன். நான் இன்னொன்றும் சொல்வேன்: ஆயத்த நிலையைக் கடந்து செல்லும் வரை எல்லாருமே அப்படித்தான் இருப்போம்.

நீங்கள் ஒருவேளை “எனக்கு இந்தப் பிரச்சனையே கிடையாதப்பா” என்று யோசிப்பீர்களானால் உங்களுக்கு ஒரு பேரதிர்ச்சி காததிருக்கிறது என்பேன். “தேவனுடைய பலத்த கைக்குள் அடங்கியிருக்க” நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளும் வரை உங்களுடைய “ஏற்ற காலம்” வரவே வராது (1 பேதுரு 5:6)

இப்பொழுது நான் திரும்பிப் பார்க்கையில் எனது ஊழியத்தில் தெளிவான பல கட்டங்களையும் அவற்றுக்கேற்ப எனது தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியையும், இன்னும் கூடுதலான அபிஷேகத்தையும் காண முடிகிறது.

## வீட்டு வேத ஆராய்ச்சிக் கூட்டங்கள்

முதல் கட்டத்தில் தேவன் என்னை ஊழியத்திற்கு ஆயத்தப் படுத்தும் விதமாக எனது நல்ல வேலையை

இராஜினாமா செய்யச் சொன்னார். நானும் அப்படியே செய்தேன். இந்த முடிவின் காரணமாக எங்கள் வருமானம் பாதிக்கக் குறைந்தது. தேவன் எப்பொழுதும் எங்கள் தேவகைளைச் சந்தித்தார், ஆனால் அவை செழிப்பற்ற, மெலிவான வருடங்கள்.

நான் வீட்டு வேத ஆராய்ச்சிக் கூட்டங்களை ஆரம்பித்து, சுமார் ஐந்து ஆண்டுகள் நடத்தினேன். முதல் இரண்டரை வருடங்கள் வாரம் ஒருமுறை கூட்டங்கள் நடத்தினேன். அந்தக் கூட்டங்களில் மக்கள் திரண்டு வந்ததால் காலை ஒரு கூட்டம், மாலை ஒரு கூட்டம் என இரண்டு கூட்டங்களை ஆரம்பித்தேன். அந்தக் கால கட்டத்தில் எங்களுக்குப் பெரிய பணமுடை இருந்தாலும், கூட்டங்களுக்கென்று எந்தப் பணமும் பெறவில்லை.

ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் சுமார் இருபத்தைந்து பேர் வந்தார்கள், எங்கள் தேவைகள் வெளிப்படையாகத் தெரிந்த போதிலும் கூட்டங்களில் பணம் பெறுவதற்கு இவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். அது எனக்கு அதிகக் கஷ்டமாக இருந்தாலும், போதிப்பதற்கான எனது உள்நோக்கங்களை அது சுத்திகரித்தது. நான் தொடர்ந்து கூட்டங்கள் நடத்தி வந்தேன், எனவே அதைப் பணத்துக்காகச் செய்யவில்லை என்பது தெளிவு. அந்த மக்கள் மீது சில வேளைகளில் கசப்புத் தட்டினாலும், இவையெல்லாம் இப்படி நடைபெறக் காரணம், தேவன் எனது பொருளாதாரம் எங்கிருந்து வருகிறது என்றே நான் அறியாமல் இருக்க விரும்பியது தான் என்று கற்றுக் கொண்டேன். அவர் தாமே எனக்கு மூலாதாரமாக இருக்க விரும்பினார். இதை நாம் கற்றுக் கொள்ள நேரம் பிடிக்கும், அதோடு நாம் தப்பி ஓடி விட மாட்டோமா என்று நினைக்கும் கடினமான சூழ்நிலைகளைச் சகித்தும் நிற்க வேண்டியதாகும்.

பலர் அப்படி ஓடி விடுவதும் உண்டு. அவர்களும்

அழைக்கப் படுகின்றனர், ஆனால் ஆயத்த காலத்தில் அவர்கள் சோதனைகளைச் சகித்து நிற்க மனமற்றிருப்பதால் அழைப்பு பெற்றோரிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்படுவதில்லை. மத்தேயு 20:16 அழைக்கப்பட்டவர்கள் அநேகர் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களோ சிலர் என்கிறது. இதை ஒரு செய்தியாளர் ஒருமுறை, “அழைக்கப்பட்டவர்கள் அநேகர்; ஆனால் அந்த அழைப்புக்கான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் சிலர்” என்று விளக்கினார்.

அழைப்பின் பொறுப்பைப் பற்றி 2 தீமோத்தேயு 2:15 சற்றே விளக்கிக் கூறுகிறது. “நீ வெட்கப்படாத ஊழியக்காரனாயும், சத்திய வசனத்தை நிதானமாய்ப் பகுத்துப் போதிக்கிறவனாயும் உன்னைத் தேவனுக்கு முன்பாக உத்தமனாக நிறுத்தும் படி ஜாக்கிரதையாயிரு”.

வீட்டின் வசிப்பறையில் ஒரு இருபத்தைந்து பேருக்குப் போதித்த அந்த ஆண்டுகளில், தேவன் ஊழியத்தைப் பற்றி எனக்கு எவ்வளவோ கற்றுக் கொடுத்தார்.

## ஓரங்கட்டப்படுதல்

பின்னர், ஓராண்டு முழுவதும் ஒன்றுமே செய்யாமல் இருந்தேன். தேவன் என்னிடம் “வீட்டு வேத ஆராய்ச்சிக் கூட்டங்களை நிறுத்து; இதோ நான் ஒரு புதிய காரியத்தைச் செய்யப் போகிறேன்” என்று சொன்னார். அத்துடன் வேத ஆராய்ச்சிக் கூட்டங்கள் நடத்த வேண்டும் என்ற ஆசையும் அடியோடு மறைந்தது! எனக்கு அப்பொழுது தான் மற்றொரு குழந்தையும் பிறந்திருந்தது. என் இதயத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றும் எனது சூழ்நிலைகளும் தேவன் கூறிய வார்த்தைக்குச் சாட்சியம் கூறுவது போல் அமைந்திருந்தன.

ஒரு விதத்தில் பார்த்தால், இதற்குக் கீழ்ப்படிவது சற்று கடினமாயிருந்தது, வேத ஆராய்ச்சிக்கு வந்த மக்கள் ஒருவழியாக,



## எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

ஒவ்வொரு வாரமும் ஒரு சிறு காணிக்கை கொடுக்க ஆரம்பித்திருந்தனர். அது பதினைந்து முதல் ஐம்பது டாலர்தான் ! எனினும் ஒரு மாதத்திற்கு என்று மொத்தமாகப் பார்க்கையில் கணிசமான அளவு தேறியது. இப்பொழுதோ, நான் அடுத்தகட்டம் செல்வதற்கு இந்தத் தொகையையும் விட்டுக் கொடுக்க ஆயத்தமாக வேண்டியிருந்தது.

எனது தியாகம் நிறைந்த கீழ்ப்படிதலுக்குப் பிறகு ஏதோ ஒரு மாபெரும் காரியம் நடக்கும் என என் மாம்சம் எதிர்பார்த்தது; ஆனால், ஓராண்டு முழுவதும் ஒன்றுமே நடக்கவில்லை! எந்தக் கதவும் திறக்கவில்லை! பல விதங்களில், இதுவே எனது வாழ்க்கையின் மிகமிகக் கடினமான ஆண்டு எனலாம். தேவன் சொன்னதைத் தவற விட்டு விட்டேனோ? எனது தரிசனம் எல்லாம் வெறுமனே என் எண்ணம் தானோ? அது என்றாகிலும் நிறைவேறுமா? அது நிறைவேற நான் என்ன செய்யலாம்? தேவனோ, “நீ அமர்ந்திருந்து நானே தேவன் என்று அறிந்து கொள்” என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார் (சங். 46:10)

சில நேரங்களில் தேவனுடைய வேளைக்காக அமர்ந்து காத்திருப்பது வெகு கடினம். இப்பொழுது நான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை எல்லாம் அப்பொழுது நான் அறிந்திருக்கவில்லை. காரியங்களின் ஊடே கடந்து செல்கையில் அவை பற்றி நாம் அதிகமாகப் புரிந்து கொள்வதில்லை. அவை நடந்து முடிந்த பின்னர், அவற்றைப் பின் திரும்பிப் பார்க்கையில் இன்னும் தெளிவாக அறிந்து கொள்கிறோம். சில நேரங்களில் தேவன் மக்களை ஓரம் கட்டி, ஒரு அலமாரியின் மேல் தட்டில் அப்படியே வைத்து வைக்கிறார். எதுவுமே நடைபெறாதது போல் தோன்றுகிறது, ஆனால் அவர்களது ஆவியில் ஏதேதோ கிரியை செய்கிறது. பார்ப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லாதது போல், நடவாதது போல் தோன்றும் அந்த நாட்கள் தான் வளர்ச்சியின், மெருகூட்டுதலின், சுத்திகரிப்பின், விசுவாசத்தின் நாட்கள் ஆகும்.

## அடுத்த ஐந்தாண்டுகள்

அந்த ஆண்டின் கடைசிப் பகுதியில் டேவும் நானும் ஒரு புதிய ஆலயம் செல்லத் தொடங்கினோம். அது செயின்ட் லூயிஸ் பகுதியில் அப்போதுதான் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்தது. மிகச் சிறிய ஆலயம், சுமார் முப்பது பேர் மட்டுமே வந்தனர், ஆனால் தேவன் எங்களை அங்கே தான் போகச் சொன்னார் என்பது எங்கள் உள்ளத்தில் உறுதியாகப் பட்டது. கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகு லைஃப் கிறிஸ்டியன் சென்டர் என்ற அந்தச் சபையில் வியாழன் காலை பெண்கள் கூட்டம் நடத்த எனக்கு வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டது. இந்தக் கூட்டம் தான் எனது அடுத்த கட்ட ஊழியமாக தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது, அதுவும் தேவனுடைய வேளையில்,

அவர் ஆசீர்வதிக்க ஆசீர்வதிக்க, அது வளர்ந்து பெருகியது. அதன் உச்சக்கட்டத்தில், ஒவ்வொரு வாரமும் நானாறு பெண்கள் வருகை தர ஆரம்பித்தனர். நாளடைவில் அந்த ஆலயத்தில் முழுநேரப் பணி செய்ய ஆரம்பித்தேன். அச்சபையின் இணை போதகராகவும் ஆனேன். லைஃப் கிறிஸ்டியன் சென்டர் எனக்கு மறைப்பட்டம் அளித்தது. நான் அங்குள்ள வேதாகமக் கல்லூரியில் கற்பிக்கத் தொடங்கினேன். பிறகு அந்த சபையே, செயின்ட் லூயிஸில் இருந்து வெளியான எனது முதல் வானொலி நிகழ்ச்சியைத் தாங்கியது.

அங்கேயிருந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் பல முக்கியப் பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன். அதிலே ஒன்று, அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பது எப்படி என்பது. ஒரு அதிகாரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கக் கற்றுக் கொள்ளும் வரையில் ஒருவர் அதிகாரத்தில் இருக்கத் தகுதி பெறுவதில்லை. கீழ்ப்பட்டிருப்பது என்பது ஒரு செயல் மட்டுமல்ல, அது ஒரு மனப்பான்மையும் கூட. உங்களிடம் சொல்லப்படுவதைச் செய்வதற்கு நீங்கள் தீர்மானிக்கலாம், ஆனால் அதிகாரத்திற்குக்

## எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

கீழடங்கியிருக்கும் மனப்பான்மை உங்களில் நிலைத்திருக்க வேண்டும், அதுவும் நீங்கள் என்னைப் போல் பிடிவாத குணமுள்ளவர்களாய் இருந்தால், இது அதிக அவசியம்.

நாளாவட்டத்தில் நான் ஒரு கூட்டம் மக்களுடன் சேர்ந்து உழைக்கவும், பல வகை ஊழியங்களில் ஈடுபடவும் கற்றுக் கொண்டேன். அதோடு காத்திருப்பது பற்றியும் அதிகமாகப் படித்துக் கொண்டேன். தேவன் என் உள்ளத்தில் வைத்த, நான் செய்ய விரும்பிய காரியங்கள் இன்னும் ஏராளம் இருந்தன. ஆனால், அப்போதும் தேவனுடைய வேளை வரவில்லை - எனவே, இன்னும் காத்திருந்தேன், இன்னும் கற்றுக் கொண்டேன், இன்னும் வளர்ந்தேன்.

அவை சிறந்த வருடங்கள், சிரிப்பும் கண்ணீரும் நிறைந்த, பரவசமும் ஏமாற்றங்களும் நிறைந்த கடினமான வருடங்கள். இவை எல்லாவற்றின் மத்தியிலும், லைஃப் கிறிஸ்டியன் சென்டர் போதகர்கள் ரிக் மற்றும் டோனா ஷெல்ட்டன் மற்றும் டேவும் நானும் மிகச் சிறந்த நண்பர்களானோம், இன்றும் அப்படியே இருக்கின்றோம். நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்தே வளர்ந்தோம்.

மக்கள் ஒன்றாக வளருகையில், ஒருவர் மீது ஒருவர் நம்பிக்கை இழக்காமல் இருப்பார்களானால் காலாகாலத்திற்கு நிலைத்து நிற்கும் ஒரு ஆழமான உறவிற்குள் வருவர் என்பது என் கருத்து. உங்களில் உள்ள வேண்டாத காரியங்கள் எல்லாம் நசுக்கி வெளியே எடுக்கப் படுகையில் நீங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒருமைப்படுவீர்கள்.

லைஃப் கிறிஸ்டியன் சென்டர், 1200 பேர் கொண்ட சபையாக வளர்ந்தபோது அவர்கள் தங்களது புத்தம்புதிய, அழகிய கட்டடத்திற்குள் கால் வைக்க ஆயத்தமாயினர். எல்லாம் ஜெயமும் பரவசமுமாய் இருந்தபோது, தேவன் மீண்டும் பேசினார்.



## பிரித்தெடுத்தல்

### வார்த்தையில் ஜீவன் ஆரம்பம்

தேவன் முதலில் என்னோடு பேசியது உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? நான் படுக்கைகளைச் சரி செய்து கொண்டிருந்தபோது “அழைப்பு” வந்தது. ஆண்டவர் “நீ உலகம் எங்கும் செல்லப் போகிறாய்... ஒரு பெரிய ஒலிநாடா ஊழியம் செய்யப் போகிறாய்” என்று சொன்னார். ஆயத்த ஆண்டுகளில் அது ஒரு சிறிய அளவில் நிறைவேறி இருந்தது, மற்ற பகுதிகளிலும் தரிசனம் பெருகியிருந்தது.

ஒரு நாள் ஜெப நேரத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட வசனம் பிலிப்பியர் 2:14, “ஒரு பலத்த விதத்தில் என் கண் முன்பாக வந்தது. அது ஜீவ வசனத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உலகத்திலே கூடர்களைப் போலப் பிராகாசிக்கிற நீங்கள்.....” என்கிறது. அந்த நாளிலே நான் அமெரிக்க தேசம் முழுவதற்கும் வானொலியில் செய்தியளிக்க தரிசனம் பெற்றேன்.

அந்தத் தரிசனம் வந்தபோது நான் எந்த வானொலி நிகழ்ச்சியும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஏதோ கொஞ்ச தூரம் பிரயாணம் பண்ணியிருந்தேன், ஆனால் அதிக தூரம் சென்றதில்லை. செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்த காரியங்கள் ஏராளம் என் உள்ளத்தில் இருந்தன.

ஆனால், அதையெல்லாம் லைஃப் கிறிஸ்டியன் சென்டரில் நான் செய்த வேலை மூலமாகவே எப்படியாவது தேவன் நிறைவேற்றுவார் என்று தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்த வேலை எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருந்தது. ஆனால் தேவனோ வேறு திட்டங்கள் வைத்திருந்தார்.

நீதிமொழிகள் 16 “மனுஷனுடைய இருதயம் அவனுடைய வழியை” யோசிக்கும்; அவனுடைய நடைகளை உறுதிப்படுத்துகிறவரோ கர்த்தர் என்று சொல்கிறது. எனக்கு ஒரு திட்டம் இருந்தது. அதுதான் தேவனுடைய திட்டம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அவரோ மீண்டும் பேசினார்: “இங்கே உன் வேலை முடிந்து விட்டது. உனது ஊழியத்தை எடுத்துக் கொண்டு வடக்கேயும், தெற்கேயும், கிழக்கேயும், மேற்கேயும் போ” என்றார். லைஃப் கிறிஸ்டியன் சென்டரில் நடைபெற்று வந்த லைஃப் இன் தி வேர்டு (வார்த்தையில் ஜீவன்) கூட்டங்களை எடுத்து, மற்ற இடங்களில் அதைப் போன்ற சிறிய கூட்டங்களை நடத்த வேண்டும் என ஆவியில் உணர்ந்தேன். இதைச் செய்யாமல் நீண்ட காலம் போராடிப் பார்த்தேன், இறுதியில் தேவனே இதைச் செய்யச் சொல்கிறார் என்ற நிச்சயம் பெற்றேன். ஒருவேளை இது தவறான முடிவாக இருக்குமென்றால், கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக நான் செய்திருந்த அனைத்தையும் இழந்து போவேன். பயம் என்னைத் தொற்றிக் கொண்டது !

கடைசியில் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சபையில் என் வேலையை விட்டு விட்டேன். இந்த மாற்றத்தின் வேளையில்தான், தேவன் என்னை எனது வாழ்க்கையின் “அழைப்புக்காக” வேறு பிரித்து எடுத்திருக்கிறார் என்பதைக் காட்டினார். மற்ற எல்லாமே அற்புதமாக இருந்தது தான், ஆனால் அவை எல்லாமே ஆயத்தம் மட்டுமே. வழி முழுவதும் என் பொறுப்புகள் அதிகரித்த போதெல்லாம் தேவனுடைய அபிஷேகமும் அதிகமானது.

அப்போஸ்தலர் 13:2இல் பரிசுத்தவான்கள் கூடிவந்து, கர்த்தருக்கு “ஆராதனை செய்து” கொண்டிருந்தபோது

பர்னபாவையும் பவுலையும் தாம் அழைத்த ஊழியத்துக்காக அவர்களைப் பிரித்து விடும்படி பரிசுத்த ஆவியானவர் திருவுளம் பற்றினார் என்று வாசிக்கிறோம். அவர்கள் இத்தனை நாளும் ஊழியம் தான் செய்து வந்தனர், அந்த ஊழியம் ஆசீர்வாதத்தையும் கொணர்ந்தது, எனினும், தேவனுடைய வேளை வந்தபோது அவர், “இதுவே குறிக்கப்பட்ட வேளை” என்றார்.

நான் உங்களை ஊக்குவிக்க விரும்புகிறேன். தேவனுடைய வேளையில், தேவன் உங்களுக்கு அருளிய தரிசனங்களும் கனவுகளும் நிறைவேறுவதைக் காண்பீர்கள். அவர் உங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு குறிப்பிட்ட அழைப்பை வைத்திருப்பார் என்றால், தமது வேளையிலே அதை நிறைவேற்றுவார். வழியெல்லாம் அவரோடு ஒத்துழையுங்கள். அழைப்பு, அபிஷேகம், அழைப்புக்கான பிரித்தெடுத்தல் இவற்றுக்கிடையில் பல்லாண்டுகள் இடைவெளி இருக்கக் கூடும் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள். சின்னச் சின்ன விஷயங்களில் எல்லாம் உண்மையுள்ளவர்களாய் இருங்கள். உங்கள் காலங்கள் அவர் கரத்தில் இருக்கின்றன.



## காத்திருந்து களைத்துப் போனீர்களோ?

நீங்கள் நீண்ட காலம் காத்திருந்த பிறகும் அதிக முன்னேற்றத்தைக் காணவில்லை என்றால், ஒரு வேளை காத்திருந்து காத்திருந்து களைத்துப் போயிருக்கக்கூடும். காத்திருத்தல் பற்றி ஒரு புதிய மனப்பான்மை கொள்ளும்படி உங்களை ஊக்குவிக்க விழைகிறேன். வேதமானது, மாற்கு 4:20-27 இல், தன் விதையை நிலத்தில் விதைத்து விட்டு அறுவடைக்குக் காத்திருக்கும் ஒரு விவசாயியைப் போல நாமும் பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அவன் நிலத்தில் விதையை விதைத்து, இரவில் தூங்கி, பகலில் விழித்திருக்க, அவனுக்குத் தெரியாத விதமாய், விதை முளைத்துப் பயிராகிறது என்றும் கூறுகிறது.

இந்த வசனங்களின் மூலமாக தேவன் எனக்கு ஒன்றைக் கற்றுக் கொடுத்தார். என் உள்ளத்தில் இருக்கின்ற காரியங்கள் ஒரு நாளில் நிறைவேறும் வரை, நான் காத்திருக்கையில், இப்போதுள்ள என் வாழ்க்கையைச் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அடுத்து வரப் போவதைப் பிறப்பிக்கச் செய்யும் ஆர்வத்தில் தற்போது நம் கையில் உள்ள வேலைகளை இரசிக்காமல் போய் விடக் கூடும்.

நான் தேவனிடமிருந்து ஒரு தரிசனம் பெற்றேன். அதன் நிறைவேறுதலைக் காண நான் பத்து ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியதானது. அந்தப் பத்து ஆண்டுகளில், தேவனுடைய வேளை வருவதற்கு முன்பாக அத்தரிசனத்தைப் பிறப்பிக்கச் செய்யும் முயற்சியில் ஏராளமான சந்தோஷத்தை இழந்து போனேன்.

ஏற்கனவே ஐந்து குழந்தைகள் உள்ள ஒரு பெண் மீண்டும் கருத்தரிக்கிறாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். முதல் மாதத்திலேயே அந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்க முயற்சி செய்வாள் என்றால் அது வேடிக்கையாக இருக்காதா? அந்தப் புதிய குழந்தையை, குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு முன்பே வெளியே கொண்டு வரும் முயற்சியில், ஏற்கனவே இருக்கும் ஐந்து பிள்ளைகளையும் கவனிக்கத் தவறுவாள் என்றால் எப்படி இருக்கும்? இது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று நமக்கு விளங்குகிறது அல்லவா? ஆனால் நிஜவாழ்வில், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மக்கள் பொதுவாக இப்படித் தான் நடந்து கொள்கின்றனர்.

நீங்கள் எங்கே போக விரும்புகிறீர்களோ அங்கே போகக் காத்திருக்கும் நேரத்தில், நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்களோ அங்கே வாழ்க்கையைச் சந்தோஷமாக அனுபவிங்கள். விதையை விதைத்தவன் இரவிலே தூங்கி பகலில் விழித்திருக்க என்று வேதம் கூறுவது, அவன் தனது கனவாகிய தோட்டம் நனவாகக் காத்திருக்கும் வேளையில் தனது அன்றாட வாழ்வை, தினசரி வாழ்வை சாதாரணமாக வாழ்கின்றான் என்றே பொருள் படும்.

ஒரு நாள் மக்கள் நெருக்கம் மிகுந்த ஒரு விமான நிலையத்திலிருந்து எங்களை அழைத்துப் போக ஒரு போதகர் வந்திருந்தார். விமான நிலையம் வெகு சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டது. தானியங்கி படிக்கட்டுகளில் நீண்ட கியூ வரிசைகள், உணவு விடுதிகளில் வரிசைகள், எங்கே போனாலும் காத்து நிற்க வேண்டியதாயிற்று. அந்தப் போதகருக்குச் சற்று எரிச்சல் ஏற்பட்டதைக் கவனிக்க முடிந்தது. திடீரென்று அவர் என்னிடமாகத் திரும்பி, நான் காத்திருப்பதில் சிறந்தவன் அல்ல என்பதைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது என்று நினைக்கிறேன் என்றார். நாம் சரியாகக் காத்திருக்கத் தெரியாதவர்கள் என்றால், விளைவுகள் வெளிப்படையாய் இருக்கும். நாம் நடந்து கொள்கிற விதத்திலும், நமது சரீரத்தின் அங்க அசைவுகளிலும்



அது வெளிப்படும். காத்திருப்பது நம்மைச் சோர்வடையச் செய்யுமானால் அது பதட்டத்தை அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும். நாளடைவில் அந்த இறுக்கமானது சரீரத்தை நோய்வாய்ப்படுத்தும். காத்திருக்க அறியாத அந்தக் குறிப்பிட்ட போதகர் சரீரத்தில் அதிகமாய்ப் பெலவீனப்பட்டார். அவரது மருத்துவர், அவர் இத்தனை ஆண்டுகளாக அழுத்தத்திலும், மன இறுக்கத்திலும் வாழ்ந்ததே அவரது நோய்க்குக் காரணம் என்றார். காத்திருப்பது பற்றி ஒரு புதிய மனப்பாங்கை உருவாக்கிக் கொள்ளுங்கள், அப்பொழுது, காத்திருப்பது உங்களுக்கு இவ்வளவு கடினமாய் இருக்காது.

உண்மையில், நம் வாழ்க்கை முழுவதும் எதையும், பெற்றுக் கொள்வதைவிட, எதற்காகவோ காத்திருப்பதிலேயே அதிக நேரத்தைச் செலவிடுகிறோம். எதற்காகக் காத்திருந்தோமோ அதைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகு, வேறு ஒன்றுக்காகக் காத்திருக்க ஆரம்பிக்கிறோம். நான் சொல்வது உங்களுக்கு விளங்குமென்றால், காத்திருப்பதே வாழ்வின் பெரும் பகுதியாய் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்வீர்கள். ஒரு சம்பள உயர்வுக்காகக் காத்திருக்கிறீர்கள், அது கிடைத்ததும் அடுத்த உயர்வுக்குக் காத்திருக்கிறீர்கள். ஒரு குழந்தை பிறப்பதற்காகக் காத்திருக்கிறீர்கள், அது பிறந்ததும் அது வளரக் காத்திருக்கிறீர்கள், பிறகு அது தன் உடைகளைத் தானே போட்டுக் கொள்ளுமளவு வளர்ந்ததும், தன் உடைகளைத் தானே வாங்கிக் கொள்ளுமளவு பெரியவனாகக் காத்திருக்கிறீர்கள்! ஒரு வீடு வாங்கக் காத்திருக்கிறீர்கள், வீடு வாங்கியதும் அதற்குத் தேவையான தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் வாங்கக் காத்திருக்கிறீர்கள். பிறகு அந்த வீட்டையும், தட்டுமுட்டு சாமான்களையும் சுத்தம் பண்ண ஒரு வேலைக்காரியை அமர்த்துமளவிற்கு வருமானம் வரக் காத்திருக்கிறீர்கள். நான் சொல்வது விளங்குகிறதா?

காத்திருப்பதை இரசிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். அப்படிக் காத்திருப்பதே உங்கள் கனவை ஒரு நாள் நனவாக்கும் என்பதை

அறிந்து கொள்ளுங்கள். சரியான படி காத்திருப்பதே என்று நான் சொல்ல வேண்டும். கனவு நனவாகுதல் என்பது தேவனிடத்திலிருந்தே வர வேண்டும். ஆனால் காத்திருப்பது என்பது ஒரு அஞ்சல்காரனைப் போன்றது. சிலர் காத்திருக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள், ஆனால் தபால்காரன் வருவதற்குள் கிளம்பி வேறு எங்கேயோ போய் வேறு எதையோ செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆக, அவர்கள் காத்திருப்பது கைக்கு வரும்போது அதைப் பார்க்க அவர்கள் அங்கே இருப்பதில்லை.

பொறுமையில்லாத மனிதர்கள் பெரிய காரியங்களின் முடிவுகளைக் காண அங்கிருப்பதில்லை, காரணம் பொதுவாகப் பெரிய காரியங்கள் முடிவு பெற அதிக நேரம் எடுக்கின்றது. என் கணவர் டேவ் எப்போதும் “பதறிய காரிய சிதறும்; தானத்தில் சிறந்தது நிதானம்” என்பார். பொறுமையற்றவர்களின் அவசரத்துக்கு ஏற்ப செய்து முடிக்கப் படும் காரியங்கள் நீடித்திருக்காது. ஆனால், மக்கள் தேவனுடைய பரிபூரண வேளைக்குக் காத்திருக்க மனதுள்ளவர்களாய் இருந்தால், காரியம் சரியானபடி கை கூடி வரும், நீடித்து நிலைத்தும் நிற்கும்.

ஊழியத்தில் சில சமயங்களில் நாம் பிரகாசமான விண்கற்களைக் காண்பதுண்டு. திடீரென்று எங்கிருந்தோ வருவார்கள். ஒரே இரவில் உலகப் புகழ் பெறுவார்கள். பொதுவாக இதற்குக் காரணம் சரியான கதவுகளைச் சரியான சமயங்களில் தட்டக் கூடிய சில நல்ல தொடர்புகள் இவர்களுக்கு எப்படியோ கிடைத்திருப்பதே. இவ்வகை மக்களின் ஊழியங்கள் பொதுவாக நிலையானவை அல்ல. வெகு விரைவிலேயே பண விஷயங்களிலோ, குண விஷயங்களிலோ சிக்கல்களில் மாட்டிக் கொள்கின்றனர். ஏனெனில் நற்குணமானது, காத்திருக்கும் கடினமான நாட்களில் தான் கட்டியெழுப்பப் படுகின்றது. இவர்களோ அந்த நற்பண்புகள் உருவாக்கப்படும் காத்திருப்பின் காலத்தையே கடந்து வரவில்லை.

கடினமான காரியங்களை எல்லாம் தவிர்த்து விட்டு, ஒரே இரவில் முன்னுக்கு வரும் மனிதன் நீடித்து நிற்பதில்லை. மாற்கு 4:5,6 ஒரே இரவில் முளைத்து ஆழமாக வேர் விடாமல் மேலே வரும் செடி வெயிலைக் கண்டவுடன் வாடி வதங்கி விடும் என்று கூறுகிறது. காத்திருப்பின் காலங்களை நாம் மதிக்கவும், பாராட்டவும் கற்றுக் கொண்டதும் தேவன் உண்மையாகவே கிரியை செய்ய ஆரம்பிக்கிறார். என்ன நடக்கிறது என்று இப்பொழுது நம்மால் அறிய முடியாவிடினும், ஒரு நாளிலே நம்மை சந்தோஷப்படுத்தப் போகும் அந்தக் காரியங்கள் இன்று திரை மறைவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.



## பொறுமை பிளீஸ்!

வேதம், நாம் வாக்குத்தத்தமான ஆசீர்வாதங்களை விசுவாசத்தினாலும், நீடிய பொறுமையினாலும் சுதந்தரித்துக் கொள்வோம் என்று எபிரெயர் 6:11 இல் கூறுகின்றது. எதையும் சுதந்தரித்துக் கொள்வதற்கு நாம் செய்யக் கூடியது ஏதுமில்லை. நாம் செய்யக் கூடியதெல்லாம் குறித்த காலம் வரும் வரை காத்திருப்பது மட்டுமே. உதாரணமாக, உங்கள் உறவினர் ஒருவர் உங்களுக்கு ஒரு சொத்தை வைத்து விட்டுப் போனதை நீங்கள் நம்பலாம், விசுவாசிக்கலாம். ஆனால் அதைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்ற வேளை வரும்வரை நீங்கள் பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும். விசுவாசமும் பொறுமையும் இணை பிரியாத துணைகள். தேவையான விளைவு ஏற்பட இரண்டும் சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும்.

யாக்கோபு 1:23, நாம் “பலவிதமான சோதனைகளில் அகப்படும்போது” நமது “விசுவாசத்தின் பரிட்சையானது” பொறுமையை உண்டாக்கும் என்று “அறிந்து” அதை மிகுந்த சந்தோஷமாக எண்ண வேண்டும் என்கிறது. மேலும் அது, நாம் ஒன்றிலும் குறைவுள்ளவர்களாய் இராமல், பூரணராயும் நிறைவுள்ளவர்களாயும் இருக்கும்படி, பொறுமையானது பூரண கிரியை செய்யக் கடவது என்றும் கூறுகிறது. ஆகா, என்ன அருமையான வசனம்!

பொறுமை என்பதைக் குறிக்கும் கிரேக்கப்பதம் ஹூப்போமோனே (Hupomone) என்பது, சோதனைகளில் மட்டும் வளரும் பொறுமையைக் குறிப்பதாய் உள்ளது. வேறு

## எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

விதமாகச் சொன்னால், நமக்குத் தேவையான ஒன்றுக்காக காத்திருக்க அவசியமிராவிட்டால், நமக்குப் பிரியமில்லாத ஒன்றை நாம் சகித்திராவிட்டால், எப்படிப் பொறுமையில் வளருவோம்?

சோதனைகள் வரும்போது நாம் வளருகிறோம், அல்லது வளர முடியும். அதாவது பொறுமையானது நம்மில் பூரண கிரியை செய்யும் பட்சத்தில். எதிர்த்து நிற்பது, கசப்புக் கொள்வது, கடினமான இடத்திலிருந்து ஓடிவிடுவது இவையெல்லாம் பொறுமையை உருவாக்காது. பொறுமையானது பூரண கிரியை செய்யும் போது நாம் ஒன்றிலும் குறைவுள்ளவர்களாய் இல்லாமல், பூரணமாயும் நிறைவுள்ளவர்களாயும் இருக்க முடியும் என்று யாக்கோபு 1:4 கூறுகிறது. இதைப் புரிந்து கொள்வது எளிது. ஒருவன் முழுமையாகப் பொறுமையோடிருந்தால், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் சந்தோஷமாகவும் சமாதானத்துடனும் இருக்க முடியும்.

நான் பொறுமையில் பூரண பட்டவன் அல்ல, எனினும் பொறுமையில் அதிகம் வளர்ந்திருக்கிறேன். எதற்கெடுத்தாலும் பொறுமையின்றி, அவசரக் காரியாக இருந்த காலங்கள் உண்டு. இறுதியில், எப்படியும் தேவன் மாறப்போவதில்லை. ஆகவே நான்தான் அவருடைய வழிகளுக்கு ஏற்ப என்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று உணர்ந்தேன். நாம் விசுவாசத்தினாலும், பொறுமையினாலும் எதையும் பெற்றுக் கொள்வோம் என்று அவர் சொல்கிறார். எனவே பொறுமை என்னில் வளர விட்டேன். நான் பொறுமையில் வளர்ந்திருக்கிறேன். எந்த அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறேனோ அந்த அளவிற்கு சந்தோஷமும் சமாதானமும் பெற்றிருக்கிறேன்.

பொறுமை, ஆவியின் கனியாகும். பொறுமையானது அவிசவாசிகளுக்கு முன் வல்லமை மிக்க சாட்சியாகும். அது நமது தசை நார்களைப் போன்றது. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பயன்படுத்துகிறோமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு வலிமை

பெறும். இறுதியில் அது பூரணமடைந்த பிறகு, பொறுமை என்ற பகுதியில் சில சிறிய பயிற்சிகள் செய்தாலே போதும், அதை நல்ல நிலைமையில் காத்துக் கொள்ளலாம். நாம் நினைத்தபடி காரியங்கள் நடைபெறாதது, சாலையில் உங்களுக்கு வழிவிடாமல் மெதுவாகக் காரை ஓட்டிச் செல்லும் ஒருவர், நடுவழியில் உங்கள் வாகனம் நின்று விடுவது, உங்கள் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் சில புதிரான காரியங்கள் அல்லது உங்கள் ஜெபங்களுக்கு மிகத் தாமதமாக வரும் பதில்கள் இவை போன்றவை பொறுமைக்கான பயிற்சிகளாகும்.

இவற்றின் நடுவே நாம் கடந்து செல்கையில் அதிகக் கடினமாக இருந்த போதிலும், இவை எல்லாமே இறுதியில் நமக்கு நன்மையாகவே முடிகின்றன. இதை நாம் காண்போம் என்றால் பொறுமையை ஒரு புதிய விதத்தில் மதித்து பாராட்டுவோம். எபிரயர் 12:1, நமக்கு நியமித்திருக்கிற ஓட்டத்தில் பொறுமையோடே ஓடக் கடவோம் என்கிறது. எந்த ஓட்டப் பந்தயத்திற்கும் முடிவுக் கோடு ஒன்று உண்டு. அதை எப்படியும் எட்டத்தான் போகிறோம். ஆனால் ஓடுவது எப்படி என்று எபிரயர் நிருபம் நமக்குக் கூறுகிறது.

## உங்களிடம் பொறுமையாய் இருங்கள்

பொறுமையுள்ள ஒரு வாழ்க்கை முறைக்கு அடித்தளமிட முதலில் உங்களிடமே பொறுமையாய் இருங்கள். நீங்கள் தவறு செய்து விட்டால், தேவனிடமிருந்து இரக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, மீண்டும் முடிவுக் கோட்டை நோக்கி ஓடுங்கள். உங்கள் பெலவீனங்களை மேற்கொள்ள முயற்சிகள் எடுக்கையில் உங்களிடம் பொறுமையாய் இருங்கள். பொறுமையின்மை விரக்தியை வளர்க்கும், விரக்தியானது நமது உணர்ச்சிகளை ஒரு நிலையில் இல்லாமல் மேலும் கீழுமாக அலைசடிப்பட வைக்கும். ஆக, முதலில் நம்மிடம் பொறுமையாய் இருந்தால் நாம் தவிர்த்திருக்கக் கூடிய தவறுகளை மேலும் மேலும் செய்து

## எப்பொழுது, தேவனே, எப்பொழுது?

---

நிலைமையைச் சிக்கலாக்குவோம்.

மக்கள் அழுத்தத்தின் கீழ் அல்ல, பொறுமையின் கீழேயே விரைவாக வளருகின்றனர்! தாராளமாகப் பொறுமை காட்டுங்கள்! உங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இலவசமாகப் பொறுமை கொடுங்கள். அதன் பயன்கள் இனிமை தருவதாய் இருக்கக் காண்பீர்கள். லூக்கா 8:15 பொறுமையுடனே பலன் கொடுக்கிறவர்களாய் இருக்கும்படி கூறுகின்றது.

# 9



## என் கனவு நனவாவது எப்பொழுது?

உங்கள் கனவு இப்பொழுதே நனவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அது ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. மேலை நாடுகளில் “பானையைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தால் உலை கொதி வராது” என்று பொருள்படும் ஒரு வழக்கச் சொல் நிலவுவதுண்டு. ஒவ்வொரு நாளையும் சந்தோஷமாய் அனுபவியுங்கள் என்று மட்டுமே கூறுகின்றேன். உங்கள் பங்கு என்னவோ அதைச் செய்யுங்கள், தேவனுடைய பங்கைச் செய்ய முயலாதீர்கள்.

எதற்கும் ஏற்ற சமயம் என்ற ஒன்று உண்டு. அதுதான் தேவனுடைய வேளை. அது எப்பொழுது வரும் என்று அவர் ஒருவரே அறிவார். அவரை நம்புவதன் மூலம் அவரைக் கனம் பண்ணுங்கள். நிறைவை நோக்கிச் செல்லும் சாலையில், பயணத்தை இரசியுங்கள்!

உங்கள் கனவு எப்பொழுது நனவாகும் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது. ஆனால் மிகச் சரியான வேளையில் அது வந்தே தீரும். சந்தேகமே வேண்டாம்.

இதை நம்புங்கள், நம்பி தேவனுடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசியுங்கள்!



# புது வாழ்வின் அனுபவம்



இயேசுவை உங்கள் சொந்த இரட்சகராகவும் ஆண்டவராகவும் இருக்கும்படி நீங்கள் ஒருபோதும் அழைத்ததில்லை என்றால், இப்பொழுதே அதைச் செய்யும்படி உங்களை அழைக்கிறேன். நீங்கள் இந்த ஜெபத்தைச் சொல்லலாம். உண்மையாகவே உணர்ந்து சொல்வீர்களானால், கிறிஸ்துவில் புதுவாழ்வைக் கண்டு கொள்வீர்கள்.

பிதாவாகிய தேவனே, இயேசு கிறிஸ்து உமது குமாரன் என்றும், அவரே உலக இரட்சகர் என்றும் விசுவாசிக்கிறேன். அவரே என் பாவங்களை எல்லாம் சுமந்து, எனக்குப் பதிலாக சிலுவையிலே மரித்தார் என்று நம்புகிறேன். எனக்குப் பதிலாக அவர் நரகத்துக்குச் சென்று, மரணத்தையும், பாதாளத்தையும் ஜெயித்து உயிரோடு எழும்பி வந்தார். அவர் மரித்தோரிலிருந்து உயிருடன் எழுந்தார். இப்போது உமது வலது பக்கத்தில் வீற்றிருக்கிறார் என்று விசுவாசிக்கிறேன். இயேசுவே, நீர் எனக்கு வேண்டும் என் பாவங்களை மன்னியும், என்னை இரட்சியும், என் உள்ளத்திலே வசிக்க வாரும். நான் மறுபடி பிறக்க விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது இயேசு உங்கள் உள்ளத்திற்குள் வந்து விட்டார் என்று விசுவாசியுங்கள். உங்கள் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டாயிற்று. நீங்கள் நீதிமானாக்கப் பட்டு விட்டீர்கள். இயேசு திரும்ப வரும்போது அவருடன் மோட்சம் செல்லுவீர்கள்.

தேவனுடைய வசனத்தைப் போதிக்கின்ற ஒரு நல்ல சபையைக் கண்டுபிடித்து, கிறிஸ்துவுக்குள் வளரத் தொடங்குங்கள். தேவனுடைய வார்த்தையை நீங்கள் அறியாத பட்சத்தில், உங்கள் வாழ்க்கையில் எதுவுமே மாறப்போவதில்லை.

அன்பானவர்களே,

யோவான் 8:31,32, நீங்கள் என் உபதேசத்தில் (வசனத்தில்) நிலைத்திருந்தால் மெய்யாகவே என் சீஷராய் இருப்பீர்கள். சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும் என்று கூறுகிறது.

தேவனுடைய வசனத்தை எடுத்து, உங்கள் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் அதை ஊன்றி வையுங்கள் என்று உங்களுக்குப் புத்தி சொல்கிறேன். 2 கொரிந்தியர் 3:18 கூறுவது போல, நாம் வசனத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க, இயேசு கிறிஸ்துவின் சாயலுக்கு ஒப்பாக மறுபிறப்பிக்கப் படுவோம்.

அன்புடன்

ஜாய்ஸ்

# நூலின் ஆசிரியரைப் பற்றி



ஜாய்ஸ் மேயர் அவர்கள் 1976 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வசனத்தைப் பிரசங்கித்து வருகிறார்கள். 1980 ஆம் ஆண்டு முதல் முழு நேர ஊழியத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு சிறந்த நூலாசிரியரும் கூட. “Secrets to Exceptional Living”, “The Joy of Believing Prayer” மற்றும் “சிந்தையின் போர்க்களம்” ஆகிய புத்தகங்கள் உட்பட சுமார் 54 நூல்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். சுமார் 220 ஒலி நாடாக்களும் 90 ஒளி நாடாக்களும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஜாய்ஸ் அவர்களின் லைஃப் இன் தி வேர்டு நிகழ்ச்சிகள் அகில உலகிலும் உள்ள பல்வேறு வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி நிலையங்கள் மூலம் ஒலி, ஒளிபரப்பு செய்யப்படுகின்றன. தங்களது லைஃப் இன் தி வேர்டு மாநாடுகளில் செய்தி கொடுக்கும் படியாக உலகம் எங்கிலும் பயணம் செய்கிறார்கள். ஜாய்ஸ் மற்றும் அவர்களது கணவர் டேவ், நான்கு குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோராவர். இவர்கள் மிசெளரியில் உள்ள செயின்ட் லூயிஸ் என்ற நகரில் வசிக்கின்றனர்.